

Somriures de teatre

EL MIRADOR

Salvador Llopart

Setembre, el mes en què tot torna a començar. Comença el curs escolar, per exemple, i els nens i les nenes preparen amb il·lusió els seus llibres i motxilles. Estan contents (malgrat el que vindrà). De la mateixa manera el setembre és també el mes de l'inici del curs teatral, i amb la mateixa alegria infantil, una mica badoca, si es vol, els professionals del teatre barceloní van celebrar ahir a la nit la gala que marca l'inici de la temporada, i ho van fer amb aires de celebració de final de curs.

Catalunya aixeca el teló, es va dir la festa al Teatre del Liceu. Va consistir en un llarg tràiler de la temporada que comença, amb petons dels actors enllaunats i èmfasi en el musical. Com si la pel·lícula del teatre que ve fos una comèdia, malgrat tot. Malgrat la tragèdia de *Sòcrates*, que s'instal·larà al Romea. Malgrat el drama disfressat de rialles que és *Marits i mullers*, de Woody Allen (Villarroel). Malgrat el drama, en fi, de *Crec en un sol Déu*, dirigit per Lluís Pasqual i protagonitzat per Rosa Maria Sardà, que transcorre a la franja de Gaza.

Abel Folk, abans de començar la gala, va demanar (va implorar) un somriure, "que ens estan veient a la tele". Perquè avui no és dia de pre-

DAVID AIROB

Interpretació de *Dancing queen*, del musical *Mamma mia*

ocupacions, va dir. I llavors va sortir Onofroff, l'hipnotitzador, per suggestionar-nos (i amb alguns sembla que ho va aconseguir).

A partir de llavors, va manar la música i la dansa. Amb *Dancing Queen*, tret de *Mamma Mia*, fins arribar al *Seasons of love*, un altre número d'un altre musical que ve: *Rent*, que arribarà al Principal, i que pràcticament va acomiadar la gala.

I mentre els actors i actrius llançaven petons i més petons des de la pantalla, es parlava, també en vídeo, dels teatres: petits, de proximitat, del teatre familiar, i del teatre públic. Perquè tot comença de nou, i és el moment d'estar alegres, ens deien.

Els mestres –i amb ells tornem un altre cop a l'escola– de la cerimònia van ser Clara Segura, la protagonista d'aquests *Incendis tea-*

trals que no cessen, i Bruno Oro, un actor que abans s'hauria definit com a multifacètic i ara com a tot terreny.

Es va ballar claqué, es va recordar Shakespeare i es va cantar òpera "amb il·lusió". Va ser una gala, dirigida per Elisenda Roca, marcada per una platea entregada, com d'amics. I és que fora comença el fred i el xou ha de continuar.

I continuarà. ●